

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agatha Christie[®]

SPRE ZERO

Traducere din limba engleză și note
DOINA TOPOR ȘI LIDIA GRĂDINARU

LITERA

București
2021

CUPRINS

<i>Prolog: 19 noiembrie</i>	7
PARTEA ÎNTÂI	
„Deschide ușa și iată oamenii“	15
PARTEA A DOUA	
Albă ca Zăpada și Trandafirul Roșu	77
PARTEA A TREIA	
O mână fină de italian... ..	167
PARTEA A PATRA	
Ora Zero	273
<i>Despre autoare</i>	299

PARTEA ÎNTÂI

„DESCHIDE UȘA ȘI IATĂ OAMENII“

11 ianuarie

Bărbatul din patul de spital se răsuci ușor și își înăbuși un geamăt.

Sora de gardă se ridică de la masă și veni către el. Îi aranjă pernele și-l mută într-o poziție mai confortabilă.

Angus MacWhirter scoase un mârâit care ar fi trebuit să însemne mulțumesc.

Era într-o stare de răzvrătire clocotitoare și de amărăciune.

La ora asta totul ar fi trebuit să se fi sfârșit. El trebuia să fi terminat cu toate! Blestemat să fie afurisitul ăla de copac caraghios care crescuse din stâncă! La dracu' cu acei îndrăgostiți binevoitori care înfruntaseră frigul unei nopți de iarnă ca să-și dea întâlnire în vârful stâncii.

Dacă n-ar fi fost ei (și copacul!), totul s-ar fi terminat... un plonjeu în apa adâncă și rece, o scurtă luptă, poate, și apoi uitarea... sfârșitul unei vieți irosite, inutile, deșarte.

Iar acum unde era? Zăcea caraghios într-un pat de spital, cu un umăr rupt și cu perspectiva de a fi dus în fața unei instanțe polițienești, sub acuzația de a fi încercat să-și curme propria viață.

La dracu', era propria lui viață, nu-i așa?

Iar dacă i-ar fi reușit treaba, ar fi fost îngropat creștinește, ca unul ce nu fusese întreg la minte!

Nesănătos la cap, nu zău! Niciodată nu fusese mai zdravăn! Iar sinuciderea era cel mai logic și mai de bun-simț lucru pe care-l putea face un om în situația lui.

Complet la pământ, ruinat și fără slujbă, cu sănătatea permanent șubredă, cu o nevastă care îl părăsise pentru altul. Fără slujbă, fără bani, fără afecțiune, sănătate sau speranță, nu era oare sinuciderea singura soluție posibilă?

Și acum iată-l în această situație absurdă. Cu siguranță avea curând să fie admonestat de vreun magistrat ipocrit pentru că a făcut un lucru de bun-simț cu un bun ce-i aparținea lui și numai lui – viața sa.

Sforăi de supărare. Îl apucă din nou febra.

Sora veni lângă el.

Era tânără, cu părul roșu, cu o față blândă, oarecum distrată.

– Te doare tare?

– Nu, nu mă doare.

– Am să-ți dau ceva să dormi.

– Ba n-ai să-mi dai nimic.

– De ce?

– Crezi că nu pot suporta puțină durere și insomnie?

Fata zâmbi blând, cu un aer ușor superior.

– Doctorul a spus că s-ar putea să ai ceva.

– Puțin îmi pasă ce-a spus doctorul.

Fata îi aranjă pătura și împinse paharul cu limonadă mai aproape de el. Rușinat, spuse:

– Îmi pare rău că am fost bătăran.

– Oh, nu-i nimic.

Faptul că proasta lui dispoziție n-o tulbura deloc îl supăra. Nimic de genul ăsta nu i-ar fi putut străpunge armura ei de indiferență indulgentă. El era pacient, nu om.

Spuse:

– La dracu' cu băgăreții... cu toți afurisițiiăștia care se amestecă...

Fata rosti cu reproș:

– Ei, hai, asta nu-i foarte drăguț din partea dumitale.

– Drăguț? Drăguț? Dumnezeuule!

Ea îi spuse calm:

– Dimineață te vei simți mai bine.

Bărbatul înghiți o injură.

– Voi, surorile! Surorile! Sunteți inumane, asta sunteți!

– Înțelege că noi știm ce e cel mai bine pentru dumneata.

– Tocmai asta-i atât de enervant! Și la voi, și la spital. La toată lumea. Amestecul ăsta continuu! Faptul că știți ce e cel mai bine pentru alții. Am încercat să mă omor. Știi asta, nu-i așa?

Fata dădu din cap.

– Nu era treaba nimănui, ci doar a mea, dacă mă aruncam sau nu de pe stâncă. Aș fi terminat cu viața. Eram la pământ!

Fata plescăi ușor, ceea ce indica un gen de simpatie abstractă. El era un pacient. Ea îl alina lăsându-l să se descarce.

– De ce să nu mă sinucid dacă așa voiam? Întrebă el.

La întrebarea asta, fata îi răspunse foarte serios:

– Pentru că nu e bine.

– De ce nu era bine?

Îl privi cu îndoială. Nu că ar fi șovăit în crezul ei, însă îi era mult prea greu să-și explice reacția.

– Păi... vreau să spun... e rău să te sinucizi. Trebuie să continui să trăiești chiar dacă nu-ți place.

– De ce?

– Ei bine, trebuie să te gândești și la alții, nu?

– Nu și în cazul meu. Nu există suflet pe lumea asta care să fi avut de suferit de pe urma morții mele.

– N-ai nici o rudă? Mamă sau surori, sau pe altcineva?

– Nu, am avut o nevastă, dar m-a părăsit... Și bine a făcut! Și-a dat seama că nu sunt bun de nimic.

– Dar, desigur, ai prieteni.

– Nu, nu am. Nu sunt un om sociabil. Ascultă, soră, am să-ți spun ceva. Cândva am fost un tip fericit. Am avut o slujbă bună și o soție frumoasă. Apoi s-a întâmplat un accident de mașină. Șeful meu conducea mașina, iar eu eram cu el. Mi-a cerut să spun că avea sub treizeci de kilometri la oră când s-a produs accidentul. Nu era adevărat. Avea aproape cincizeci. Nu a murit nimeni, n-a fost nimic de genul ăsta, voia doar să fie în regulă față de cei de la asigurări. Ei bine, n-am putut să spun ce voia el. Era o minciună. Eu nu mint.

Sora spuse:

– Cred că ai avut dreptate. Mare dreptate.

– Chiar crezi? Încăpățânarea mea m-a costat slujba. Șeful meu a fost foarte furios. A avut grijă să nu mai capăt alta. Nevasta mea s-a săturat să mă tot vadă învârtindu-mă fără rost. A plecat cu bărbatul care îmi fusese prieten. Lui i-a reușit totul în viață și a prosperat. Iar eu am tras targa

pe uscat, afundându-mă tot mai mult. Am început să beau. Asta nu m-a ajutat să-mi mențin vreo slujbă. În cele din urmă, m-am ruinat și pe dinăuntru, iar doctorul mi-a spus că n-am să mai fiu niciodată în putere, ca înainte. Ei bine, de atunci n-am prea mai avut pentru ce trăi. Viața nu-mi mai era de folos nici mie, nici altcuiva. Cel mai simplu era să termin cu ea.

Tânăra soră murmură:

– Asta nu poți s-o știi.

El râse. Acum se simțea mai bine dispus, încăpățânarea ei naivă îl amuza.

– Fată dragă, sunt eu de folos cuiva?

– Acum n-o știi. Dar ai putea să fii... Într-o zi...

– Într-o zi? Nu va fi nici o „într-o zi“. Data viitoare am să mă asigur că n-am să dau greș.

Ea scutură hotărâtă din cap.

– O, nu, spuse ea. N-ai să te mai omori.

– De ce nu?

– Ei n-o fac niciodată din nou.

O privi lung. „Ei n-o fac niciodată din nou.“

El era din categoria potențialilor sinucigași. Deschise gura să protesteze puternic, însă onestitatea sa înăscută îl făcu să se oprească brusc.

Ar face-o din nou? Chiar avea de gând s-o facă?

Știu dintr-odată că nu. Din nici un motiv.

Poate adevăratul motiv era cel pe care-l rostise ea din cele învățate. Sinucigașii nu recidivează.

Cu atât mai mult era hotărât să-i smulgă o recunoaștere sub aspectul etic al problemei.

– În orice caz, am dreptul să fac ce vreau cu propria-mi viață.

– Nu... nu, nu ai.

– De ce, fată dragă, de ce?

Ea roși. Spuse, jucându-se cu o cruciuliță de aur ce-i atârna la gât:

– Nu înțelegi. Dumnezeu poate are nevoie de dumneata.

O privi lung... Încurcat. Nu voia să-i tulbure credința copilărească. Rosti ironic:

– Presupun că, într-o zi, am să opresc un cal năvălaș, salvând astfel un copil cu păr auriu de la moarte... nu? Asta e?

Ea scutură din cap. Începu să vorbească cu vehemență, străduindu-se să exprime ceea ce în mintea ei era atât de viu, dar îi venea atât de greu pe limbă:

– S-ar putea să trebuiască doar să fii undeva... nu să faci ceva... doar să fii într-un anumit loc, la o anumită oră... oh, nu pot să spun ce gândesc, dar ai putea doar... doar să mergi pe stradă într-o zi și doar făcând asta să îndeplinești ceva teribil de important... chiar fără să știi ce anume.

Mica soră cu părul roșu venea de pe coasta de vest a Scoției, iar câțiva din familia ei aveau „premoniții“.

Poate, neclar, văzu tabloul unui bărbat mergând pe drum într-o noapte de septembrie și, prin aceasta, salvând o ființă umană de la o moarte cumplită...

14 februarie

În cameră nu era decât o singură persoană și singurul sunet ce se putea auzi era scârțâitul peniței înșiruiind rând după rând pe hârtie.

Nu era nimeni să citească cuvintele scrise de acea persoană. Dacă ar fi fost, nu și-ar fi putut crede ochilor. Căci ceea ce se scria era planul limpede, perfect detaliat, al unei crime.

Există cazuri când un trup e conștient că e controlat de o minte... când se supune ascultător acelei ceva străin care îi controlează acțiunile. Există alte cazuri când o minte este conștientă de faptul că stăpânește și controlează un trup și își duce la îndeplinire scopurile folosindu-se de acel trup.

Personajul care stătea și scria făcea parte din această ultimă categorie. El era mintea, inteligența limpede, controlată. Mintea lui avea un singur gând și un singur scop – distrugerea altei ființe umane. Pentru ca acest scop să poată fi atins, elaborase meticolos o schemă, transpunând-o pe hârtie. Fusese luată în calcul fiecare posibilitate. Treaba trebuia să fie absolut perfectă. Schema, ca toate schemele bune, nu era definitiv bătută în cuie. Existau anumite alternative, la anumite

puncte. Mai mult, din moment ce era o minte inteligentă, își dădea seama că trebuia lăsat un stoc de inteligență pentru neprevăzut. Dar liniile principale erau clare și fuseseră atent verificate. Ora, locul, metoda, victima!...

Personajul își înalță capul. Cu o mână, apucă foile de hârtie și le citi cu grijă. Da, treaba era limpede precum cristalul.

Peste chipul grav trecu un zâmbet. Era un zâmbet de dement. Personajul inspiră adânc.

Cum omul a fost făcut după înfățișarea Creatorului său, așa exista acum o teribilă imitație a bucuriei creatorului.

Da, totul era planificat... se prevăzuse și se ținuse seama de reacția fiecăruia, binele și răul din fiecare extrase și aduse în armonie cu un plan drăcesc.

Totuși, mai lipsea un lucru...

Cu un zâmbet, personajul înscrise o dată... o dată din septembrie.

Apoi, cu un răs, rupse hârtiile în bucățele, iar bucățelele le aruncă într-un foc generos. Nu exista nici o neglijență. Bucățelele de hârtie fuseseră distruse una câte una, până la ultima. Acum planul nu mai exista decât în mintea creatorului său.

8 martie

Superintendentul Battle stătea la masa la care luase micul dejun. Avea maxilarul ieșit înaintea